

ATENEU BARCELONÈS
JOAN TREMOLEDA FLAVIÀ
2017

P

A

C

O

T

A

No sé si de vell seré geperut, és molt probable, però des de sempre m'ha agradat caminar mirant el terra. Alguns savis diuen que així connectem directament amb el nostre inconscient i, per tant, amb la nostra imaginació.

Instintivament adoptem aquesta postura quan fem introspecció, quan volem parlar amb nosaltres mateixos. Fins que qualsevol obstacle es creua en el nostre camí: una moneda, els peus d'un altre o un simple tros de paper.

Es pot dir que el terra ens parla, es vol comunicar amb nosaltres, ser més que el sòl pel que caminem abstruts. Es mereixen més. Ens suporten dia i nit i nosaltres els trepitgem, escopim i els hi llencem de tot. Els menyspre-em en excepció de quan amenacen en fer-nos rrelliscar.

Fa uns dies, caminant pel carrer Canuda amb el cap cot, em va sobtar un paperet ben plegat en una escaleta del terra del Raval. Semblava una petita nota amb tot el misteri que habitualment comporten. Intrigat la vaig recollir com qui troba un amulet màgic.

En el cancell de qualsevol botiga vaig desplegar el paper amb molta cura, envellit després de moltes hores en una butxaca de ves a saber qui. Un viatjant, un aprenent de poeta o un filòsof? L'escrit tenia els trets d'una grafia cuidada i amb un gest que denotava sentit artístic, d'estilogràfica estimada, de traç gruixut

i alhora suau. Algunes paraules mostrava una tremolosa inquietud pròpia del dubte de l'escriptor.

Deia així:

Ja és de nit, ets a casa.

Apagues el llum i penses:

Què estrany, de sobte tot desapareix.

Sorprès em vaig quedar. Eren només tres frases. Aquelles que qualsevol paper somiava en dur tatuades. Deia tant en tan poc.

Aquella nota semblava com un retorn del terra cap a mi després de tants anys d'acompanyar-me pels camins.

Vaig recular al lloc on la vaig trobar per si em deia quelcom més o per si n'hi havia un altre. Res de res, Aleshores, va caure una burilla de cigarreta encara encesa. Un ràpid reflex em va fer mirar amunt per veure d'on venia, descobrint una silueta que es ficava dins d'un balcó ample i ben guarnit, amb baranes semblants a les d'en Jujol. Un rètol discret però elegant indicava la propietat de l'edifici tot convidant-me a fer-ne cas:

Ateneu Barcelonès. Tallers d'escriptura.

Per primera vegada, deixo de mirar al terra, alço el cap i trobo la resposta.

B

